

TROLLYWOOD

Lorena Lupu

Hyperliteratura

Partea I

HAOTICE

Zi de zi, mă scoate din sărite tâmpenia aia lugubră cu „Chiar dacă eu îți vorbesc ca un țăran, tu trebuie să-mi răspunzi frumos, că ești femeie și se știe că femeia e inferioară sau ceva.”

Hai să atribuim tonului de comunicare o valență de joc. Să zicem că abordarea marțafoiască, cu bătut pe burtă și obrăznicii, e Păcălici, iar abordarea de bun simț, conștientă de faptul că suntem niște străini și că nu ne-am câștigat la belciuge, e Nu te supăra, frate.

Bun. Ce îmi cere – complet absurd – ăla care începe cu mârلanie agresivă sau predică moralizatoare urâcioasă, dar pretinde să-i răspund cu diplomatie, e ca el să inițieze un joc de Păcălici, iar eu să scot tabla și piesele de Nu te supăra, frate.

Nu e natural, dacă un om deschide împărٹind cărți de Păcălici, să răspunzi cu niște manevre specifice aceluia joc?

Partea cea mai amuzantă e când jucătorul de Păcălici se pomenește că nu face față propriului joc de Păcălici. Că pe mine nu mă foarte interesează dacă te răٹoiești la mine din ură, iubire pervertită, bună intenție prost înٹeleasă sau pentru că, la voi în sat, agresivitatea verbală era un ritual antic de consfinٹit frăția de cruce. Pentru mine, totul se reduce la informația seacă: avem aici un Gogu care vrea să joace Păcălici. Păi ia, că Păcălici știm și noi!

E neplăcut să te trec Dunărea dus și întors în vârf de iatagan? Atunci nu juca Păcălici cu mine. Găsește căi de a exprima ce simți jucând Nu te supăra, frate. E atât de simplu.

A Drunken Sailor

Nu v-am spus niciodată asta, dar am visat toată copilăria să descopăr ceva absolut nou, ceva cum nu s-a mai văzut și nu s-a mai auzit niciodată. Și mi-am încercat norocul cu fiecare domeniu nou care mi-a cucerit atenția. Iată o succintă trecere în revistă a potențialelor mele cariere de mare succes și prestigiu mondial:

Arheologia

Prin clasa a II-a, am fost duși la muzeul din Sfântu Gheorghe și ni s-a explicat „cum te cheamă pui de dac? Attila” că toate cioburile alea nașpa erau descoperite prin săpături arheologice.

Buuuuon, am cooptat niște mucoși de prin spatele blocului și am început să săpăm într-un loc mai noroios, unde ni se părea nouă că e potențial de cioburi nașpa, exact ca acelea din muzeu. După vreo patru zile de săpat și negăsit nimic, unul a avut o idee: „Are maică-mea o vază urâtă pe care a primit-o la un concurs de membri frunțași ai partidului, hai s-o spargem și zicem că am găsit cioburile și-s vestigii istorice și ajungem celebri”.

Le-am mânjit noi fain-frumos cu noroi, și... când le-am dus la învățătoare, mândri nevoie mare că suntem arheologi, exact ca domnii serioși cu barbă de la muzeu, odată ce răsare de sub noroiul unui vestigiu arheologic ștampila cu Fabrica de Ceramică Iași.

Și am mâncat bătaie.

Speologia

La scurt timp după acest trist moment, am început să-l citesc pe Mark Twain. Și mi s-a lipit de suflet. Umorul lui, bonomia lui, personajele lui calde și atât de normale, totul era ca și cum nimerisem într-o casă dragă. Iar când am citit despre Tom Sawyer și Becky în peșteră, ce frumos împărțeau ei ultimul biscuit, a fost momentul în care am simțit nevoia insașiabilă de a pune în scenă ce citisem. Am convins un prieten din vecini să încerce cu mine acest episod, care suna atât de palpitant în carte, încât merita neapărat să-l treci și în CV., și ne-am dus la peștera de la Almaș (jud. Covasna) să facem un reenactment. Pe atunci nu știam că facem un reenactment.

Problemele care au apărut pe teren au fost, pe de o parte, că peștera era prea mică și, oricum te învârteai, tot la ieșire ajungeai, deci nu te puteai rătăci nici cu toată bunăvoința din

univers, pe de altă parte, că uitasem biscuiții acasă, și pe de a treia parte, un nene și o tanti se pupau foarte scârbos, cu limbi în gură, când am ajuns noi acolo și ne-au zis niște povești urâte cu balauri, ca să ne sperie.

Am ieșit, am încercat și noi să ne pupăm, am decis că e ceva bălos și foarte scârbos, și că nu vom mai face așa ceva niciodată cu nimeni, apoi ne-am mai învârtit prin zonă și am încercat din nou să fim Tom Sawyer și Becky. De data asta, nenea era culcat cumva peste tanti și se băteau, sau dracu' știe ce făceau, că trăsese-ră geaca peste ei. Mă rog, problema lor. Adulții și apucăturile lor urâte. Am hotărât să plecăm spre casele noastre.

Acasă, ne-au primit ăia cu unde-umblați-draci-obraznici-v-am-căutat-până-acum. Și iar am mâncat bătaie.

„Oaza lui Bloody Fox”

Aceia dintre voi care ați citit seria „Winnetou” a lui Karl May, știți că în deșertul Llano Estacado exista o singură oază. Oaza lui Bloody Fox. Cei care nu, nu. Bun, noi am decis să construim oaza lui Bloody Fox în pădurea de lângă Sfântu Gheorghe. Nu conta că pădurea nu avea nimic deșertic, și nici deșertul nimic păduros. Noi nu aveam net, nu aveam Discovery, și nici

imaginile sărăcăcioase ale teleenciclopediei nu ne alteraseră libertatea imaginației. Cel mai tare Llano Estacado era pădurea de lângă Sfântu Gheorghe. Punct.

Și ne-am dus toate jucăriile, setul de ostași „dacii și romanii” – unde dacii, fiind mai rustici, au devenit pieile roșii, iar romanii, pieile-albe, un set de căluți-văcuțe-găini-etc. – animalele fermei, iar noi, eroii poveștii. Și a fost foarte frumos. Seara ne-am dus acasă, lăsând toată oaza lui Bloody Fox neatinsă. Dimineața – o măturase alizeul. Nu am mai găsit urmă de jucărie.

Și, bineînțeles, am mâncat bătaie.

Descoperirile geografice

La puțin timp după aceea am citit despre Columb și Magellan. Tot așa, am cooptat vreo patru puști și, vorba refrenului: „Magistralaaaa albastră, Drum de ape și viiiis”, am dedus noi că trebuie să ajungem la Constanța, ca de acolo să ajungem la mare și de acolo vedem noi încotro o luăm, să descoperim noi continente și insule secrete. Poate furăm o corabie sau ceva.

Am mers până la gară, am văzut că era tren noaptea spre București, de acolo trebuia schimbat cu Rapidul de Constanța, așa cum ne-a explicat cineva mai deștept care fusese cu părinții

la mare. Nu ne-am mai dus acasă, de teamă să nu ne interzică părinții să ieșim mai târziu. Am ars-o prin gară, plănuind ce o să facem cu tot aurul pe care o să-l găsim pe noul continent. Că noi nu vom tortura pieile-roșii așa cum a făcut-o Francisco Pizarro. Noi eram copii buni.

Am urcat frumos în tren, iar pe la Brașov a venit nașul:

– Biletele!

Futu-i, uitasem de mărunțișul ăsta insignifiant.

– Părinții voștri unde sunt?

– Afară, vin imediat.

Trenul era destul de gol – ideea de a cuce-ri lumea ne venise în aprilie. Extrasezon. Slavă Domnului că era extrasezon.

– Nu e niciun adult aici. Voi unde vă duceți singuri?

– La mătușă-mea la București, a intervenit unul mai tupeist.

Nașul s-a uitat cam dubios la noi:

– Da' are telefon mătușă-ta din București?

– N-are.

Ne-a dat jos la Brașov, am rămas cu niște doamne drăguțe din stație care ne-au dat câte o ciocolată Cibo (nu Tchibo!) și suc, să le spunem cum ne cheamă. În două ore, a venit un tătic cu Dacia și ne-a dus la casele noastre.

Și iar am mâncat bătaie.

Chimia

Sora mai mare a unei prietene era fată maaare, ajunsese în a șaptea, avea oră de chimie. Și nu știu care dintre rudele ei îi adusesese eprubete, mojar, piuliță, turnesol, fenolftaleină, tot soiul de soluții și de prafuri, cu care ea se dădea rotundă și dotată în fața colegilor ei.

Era ea plecată nu se știe unde, când mi-a venit o idee:

– Hai să facem și noi chimie. Poate descoperim o substanță pe care nu a descoperit-o nimeni până la noi.

Prietena mea, care o știa supărăcioasă pe soră-sa și foarte protectoare cu laboratorul ei de chimie, a zis:

– Și dacă stricăm ceva?

– Dacă stricăm, spălăm frumos la chiuvetă, să nu se vadă, și gata. Dar dacă inventăm ceva cum nu s-a mai văzut până acum?

– Se supără soră-mea.

– Nu cred. Dacă ne iese ceva special, soră-ta o să se bucure pentru tine.

Perspectiva de a avea o fărâșă de respect din partea soră-sii, care era mai mare și ne trata cu superioritatea aferentă, a cucerit-o pe prietena mea. A cedat. Am luat „laboratorul” și ne-am strecurat pâș-pâș pe balcon, să nu ne vadă vreun adult și să ne reteze setea de cunoaștere.

Și am început să amestecăm chestii într-o eprubetă. Dracu' știe ce am amestecat – noroc că nu ne-am ars cu nimic – ideea e că eprubeta a făcut bum și s-a spart. Când a venit acasă, soră-sa s-a supărat flească, iar noi am mâncat, din nou, o mamă de bătaie.

Sinuciderea romantică

După aia, am citit Eminescu, „Suferințele tânărului Werther”, de Goethe și încă câteva chestii în care protagonistul se sinucidea romantic, după niște abisuri care ni se păreau foarte excitante și profunde, și am hotărât să ne sinucidem și noi. La fel de romantic. Dar cum să ne sinucidem? Partener de sinucidere a fost tot partenerul de speologie. Ca dovadă că romantismul se practică totuși în doi. Nu aveam otravă, cuțitele erau sub paza bunicii, pistoalele de care dispuneam erau biete jucării de plastic.

Și am avut o revelație.

Bunicu-miu avea o carte superb ilustrată despre ciuperci. Ciuperci „bune” și ciuperci „rele”. Sâmbetele și duminicile mă ducea prin pădure să culegem ciuperci, și încă de atunci, tocănița de ciuperci era preferata mea. Prin urmare, ne puteam sinucide romantic cu ciuperci rele. Am ales vreo trei-patru, care promiteau moarte

imediată și violentă – să nu suferim prea mult, totuși – am umblat prin pădure până am găsit unele care aduceau cu acelea, le-am cules și le-am mâncat. Și am așteptat să murim fulgerător.

În nici 20 de minute, ne-a apucat o căcare violentă și gălăgioasă, de n-am știut la care tufiș să ajungem mai repede. Jumătate din manualul de Cultură Civică a căzut pradă sinuciderii noastre romantice. Și ne-am căcat, și ne-am căcat iar, și ne-am toooooot căcat, până când icneam în spasme și sfincterele tremurau, dar nu mai avea ce să iasă. Nici măcar o boare de vânt.

Cu chiu cu vai am ajuns acasă, unde am inventat o poveste, cum mi-a cumpărat cineva o prăjitură din comerț.

Mama: „Să nu mai mănânci prostii din comerț, pun ăștia în ele toate ouăle stricate... (și a urmat o predică de jumătate de oră.)”

Și de data asta n-am mai mâncat bătaie.

Acum stau și beau un vin roșu. Tot sper să găsesc o nouă dimensiune în fundul sticlei. Și mă gândesc că dacă visele ar fi totuna cu realitatea, biografia mea ar fi sunat așa:

„Lorena Lupu

– a descoperit vestigii dacice de mare valoare

– a făcut ample expediții speologice, până când a ieșit hăt în Honolulu (că așa lungă era

peștera)

- a ridicat cu mâinile ei prima așezare ome-
nească în singura oază din Llano Estacado

- a plecat pe mare și a descoperit al optulea
continent, dar nu a maltratată aborigenii, ci le-a
luat aurul cu tandrețe și persuasiune

- a descoperit o nouă substanță. Chimii
au trebuit să extindă tabelul lui Mendeleev și
au poreclit-o ,noua Marie Curie’

- și după toate astea, s-a sinucis romantic și
fulgerător. A murit virgină.”

Din păcate, realitatea sună așa: „Lorena
Lupu a mâncat cam multă bătaie.”